

Hoà giải hòa hợp của Võ văn kiệt, cựu thủ tướng Việt Nam Cộng Sản

Thưa ông Kiệt,

Trước khi nói chuyện với ông, tôi cũng tự giới thiệu: Tôi và ông có lẽ tuổi tác cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, có lẽ năm 1945 mùa thu cùng nhau đi theo đoàn biểu tình đi lấy quận huyện, người ta gọi là cướp chính quyền, bắt đầu thì như vậy nhưng tao ngộ có khác nhau, tôi sinh ở Bắc Việt nên được ném mùi **đấu tố ruộng đất**, người thân bị tù tội chết chóc thảm thương, của cải tài sản bị cướp đoạt một cách vô pháp vô luân, phi nhân, phi lý, phải bỏ nơi chôn nhau cắt rốn mà chạy lạy người vào miền Nam dung thân, lập nghiệp. tưởng đã yên thân, nhưng những người cộng sản vẫn không để cho chúng tôi và những người miền Nam yên thân, các ông đem quân đánh và cưỡng chiếm cho kỳ được Miền Nam ngày 30-4-75:

Miền Nam bờ cõi an bình

Bắc quân xâm lấn nên thành nỗi da

Trích “Chiêu Hồn Tử Sĩ” trong “Tình Người Hoả Ngục” của Dương thanh Phong

Bất chấp máu đồng loại của cả hai miền:

“xương chồng chất núi máu vung khắp đồng”

Tang thương rúng động non sông

Cỏ cây mát cả hương nồng thấm tươi

Nông dân nhà cháy lia đời

Vợ con nhón nhắc mỗi nơi mỗi đoàn

Trích trang 182 trong “Chuyện Tình Phạm Lãi Tây Thi” của Dương thanh Phong.

Rồi nhà tù mở rộng, còn dùng ngôn từ hao mỹ Trường Học Tập Cải Tạo, để mà lừa bịp dư luận quốc nội và quốc ngoại, tuyên bố mười ngày học tập thành 10 năm, 15 năm ở tù ; một tháng thành 15 năm, 20 năm là chuyện thường : **ngày là hành xác đêm là đấu tranh**, đói thì kiếm ếch nhái mà ăn nhưng bắt được thì bị sỉ vả cực kỳ thậm tệ, rách thì kiếm mấy bao cát đào ở dưới đất mà làm quần áo mà mặc, luôn mồm phải ca tụng Bác Đảng khoan hồng, tha chết, như cha mẹ tái sinh. Nuôi thì vợ con thăm nuôi nhưng các ông luôn luôn bắt chúng tôi phải nói “Đảng và nhà nước tạo điều kiện nuôi các anh ăn học” Thật quá ư tử tế, tình ruột thịt, nghĩa đồng bào có khác! Các ông còn tàn nhẫn hơn cả bọn Khơ Me đỏ, khiến chúng tôi sống không được chết không xong, vất vưởng như những ma đói .

Sở dĩ tôi phải dài dòng văn tự như thế vì tôi quan niệm là việc gì cũng phải có đầu có đuôi hay nói cách khác có **NHÂN** mới có **QUẢ**, người đời thường nói “ **gieo gió thì gặp bão**”, chứ không dễ dàng như ông Kiệt nói: “*Anh em khúc ruột xa ngàn dặm, máu cùng máu đỏ, da cùng da vàng, cùng một ông tổ, có gì thì đóng cửa bảo nhau, chúng ta đánh nhau cũng chỉ vì mấy thằng hàng xóm lưu manh súi dại, những thằng háng xóm mắc dịch đó anh cũng đã khuất phục được chúng rồi, kể cả tên xen đầm quốc tế đầu xỏ cũng bị ta không chế rồi, bây giờ chỉ còn anh em mình thôi, chú chỉ cần gạt đầu một cái là xong, anh bảo đảm nếu chú mày về hợp tác với anh, chúng mình cùng đánh thiên hạ thì anh em mình sẽ giàu sang phú quý nhất Á châu mà còn tiến đến văn minh hơn cả Mỹ chứ lị, nào chúng ta ôm nhau hôn thắm thiết đi, hòa cả làng nhé*”

Lời nói đầy tình nghĩa này, khúc nhạc thật thiết tha, thật ai oán ra rả trong ba đêm liền do đài BBC truyền đi làm những thằng gia chưa chịu chết như chúng tôi không ngủ được không phải vì xúc động quá mà lịm đi ngược lại còn phá lên mà cười như điên như dại, khiến các con, các cháu tỉnh giấc, ngạc nhiên, cần nhân: “**Ba** làm sao vậy.. đang đêm, chúng con tưởng ba có chuyện!? Tôi đành cười cầu tài để xin lỗi chúng, thủng thẳng giải thích: “Chả vì ba nghe ông Kiệt, cựu thủ tướng của Việt Nam cộng sản đang nói trên đài BBC? Thôi ba ơi đi ngủ cho khoẻ để mai chúng con còn đi cây, các cháu đi học, chuyện Việt nam bị cộng sản bịt miệng, nếu họ muốn nói thì phải chính họ đứng dạy đập gãy mấy cánh tay kia đi mà nói, nếu không thì muôn đời nô lệ, chúng ta dù có thông cảm thương xót nhưng cũng không thể làm thay họ được!” Ba đồng ý với con điếm đó nhưng ba cười là vì trước đây từ năm 1945... trở đi **Hồ chí Minh không ngày nào mà không tấu khúc hoà hợp hòa giải này khiến hàng bao nhiêu triệu người Việt phải tan xương nát thịt**

“Xương trắng chất đồi cao cao mãi

Máu đào khơi rộng biển mênh mông

Thơ Dương thanh Phong

Bây giờ Võ văn Kiệt lại bắt chước sử dụng miếng võ của họ Hồ nhưng rất ấu trĩ, sơ đẳng, không nội lực, rời rạc, gượng gạo nhưng vẫn còn trịch thượng, kẻ cả, mục hạ vô nhân, vẫn còn cố gắng lừa dối bịp bợm, vẫn còn muốn một tay che cả mặt trời, đây là cái “**ưu việt cố hữu**” của cộng sản, dù rằng kiến thức ấy đã lỗi thời, cái tuổi ấy đã xếp vào loại bộ xương cách trí, mục nát, con người ấy đã bị đá ra khỏi vòng chiến mà còn cố dùng sức tàn khuyến mã **tung đòn hỏa mù**, trước khi về với gia Hồ, Mác-Lê?” Vậy thì xin ông lắng nghe tôi nói về **nhân và quả** của nó đây:

Giai đoạn Hòa Hợp Hòa Giải Lần Thứ Nhất

1-Hồ chí Minh tức Nguyễn tất Thành tức Nguyễn ái Quốc báo mật thám bắt cụ Phan bội Châu

Ngay từ khi quân Pháp chiếm nước ta, dân ta đã nổi dậy, chống Pháp giành độc lập: phong trào văn thân: Hoàng Hoa Thám, Vua bãi Sậy; phong trào đông du: Đông kinh Nghĩa thực, Phan Bội Châu, Phan chu Trinh.. phong trào dân chủ: Nguyễn Thái Học v. v.

Nguyễn tất Thành (tức Nguyễn Ái Quốc, Hồ chí Minh) học hành dốt nát, lang thang đói rách ở Paris, Pháp quốc, được các cụ Phan chu Trinh, Phan Bội Châu nuôi dưỡng, nhưng phản bội

đồng hương, hoạt động cho đệ Tam Quốc Tế, có chân trong đảng Cộng Sản Pháp, và Việt Nam cách Mệnh Đồng Chí Hội với tên là **Nguyễn Ái Quốc, báo cho mật thám Pháp bắt cu Phan Bội Châu lấy một số tiền lớn, ăn tiêu phê phỡn, làm quà ra mắt Lénin, (đây là Hoà Hợp với anh em con rồng cháu tiên, chí thân chí thiết, rồi bắt ngờ đâm lén anh em).**

Mùa thu năm 1945, vì có kế hờ chính trị ở Việt Nam, Pháp bị Nhật hất cẳng ở Đông Dương, nhưng sau Nhật thua trận phải đầu hàng đồng minh Mỹ, Anh, Pháp, chính phủ Trần trọng Kim còn non trẻ chưa đủ thực quyền, lợi dụng danh nghĩa đoàn kết quốc gia, Hồ chí Minh tức là Nguyễn Ái Quốc lập ra Việt Nam Cách Mạng Đồng Minh Hội.

Lợi dụng lòng yêu nước cao độ, khát vọng độc lập tự do của dân Việt, Hồ chí Minh, cộng sản trá hình cùng với các đảng phái quốc gia thành lập Ủy Ban Cứu Quốc phát động toàn dân nổi dậy cướp chính quyền, rồi thành lập chính Phủ Liên Hiệp: Chủ tịch Hồ chí Minh (đệ tam quốc tế), phó chủ tịch: Nguyễn Hải Thần (Việt Nam Quốc Dân Đảng), Vũ Hồng Khanh (VNQDD), bộ trưởng ngoại giao: Nguyễn Tường Tam (QDD)

Và nhân sĩ hữ danh khác: Nguyễn Vĩnh Thụy (tên của vua Bảo Đại sau khi ngài thoái vị)

2-Đây là lần Hoà Hợp chính thức đầu tiên, giấy trắng mực đen, có quốc tế quan sát có toàn dân Việt trong và ngoài nước đều biết và hoan hô

Chỉ mấy ngày sau đó, trong dân gian truyền tụng một bài về mà các cháu thiếu nhi như chúng tôi phải thuộc phải hát trước đám đông...

Nước ta có lũ việt gian

Ấy là bọn những Tường Tam, Hải Thần.

Hồng Khanh, Vĩnh Thụy dự phần

Giết đi, đừng có tần ngần tiếc thương

Khi thế sôi sục mừng vui của ngày độc lập dân tộc chưa tàn thì họ Hồ và đảng CS đã bất thành linh tấn công vào trường võ bị Trần quốc Tuấn của Quốc Dân Đảng ở Thái Nguyên, và những căn cứ của QDD ở Tuyên quang

Đồng thời họ Hồ tung ra một đòn sấm sét, dùng những dân chúng địa phương vô tri, khờ khạo bị lợi dụng nhưng yêu nước thành thật mà bất ngờ tấn công chớp nhoáng vào những căn cứ địa của đảng phái quốc gia yêu nước. Vì cán bộ của họ Hồ chỉ có vài tên cầm đầu ở tỉnh và ở phủ huyện nhưng ở châu (tức như quận của miền núi) hay ở làng, xã địa phương thì bọn cộng sản chưa có đủ để cầm trịch, nhưng chúng đã sua dân chúng hiếu kỳ đi xem ào ạt tấn công vào căn cứ địa của các đảng phái quốc gia như trường hợp chúng tấn công vào căn cứ địa của Đại Việt Duy Dân (đảng trưởng là Lý Đông A tiên sinh) ở đồi Nga My, làng Xích Thổ, thuộc châu Chi Nê, tỉnh Hà Nam vì làng tôi chỉ cách làng Xích Thổ khoảng 4, 5 cây số nhưng lại thuộc huyện Gia Viễn, Tỉnh Ninh Bình. Hồi đó khoảng vào cuối năm 1945, tôi 14 tuổi, hiếu kỳ cũng đi theo đám đông, nhưng đến nay vẫn còn nhớ lời anh tôi kể lại: Họ (chỉ cán bộ ĐVDD) rất anh hùng, chống cự rất kịch liệt, sau khi một nữ chiến sĩ của họ đã bắn hạ được tên cầm đầu cuộc hành quân, vì

cô thế phải rút lui nhưng vì dân chúng quá đông, họ không giám lạm sát nên phải ném tiền ra cho dân chúng tranh nhau nhặt, nhưng khi vượt qua sông “Xích Thổ” qua được bên bờ bên kia thuộc xã Mai Phương, địa phận huyện Gia Viễn, bị phục kích và bị bắt đem về huyện Gia Viễn thẩm vấn, nhưng bọn họ khoảng sáu bảy người đều nói là: *Chúng mày bọn cộng sản quá hèn, ngu dốt, chúng mày không xứng đáng nói chuyện với chúng tao, hãy gọi tên lừa bịp, phản bội là tên Nguyễn ái Quốc tức tên Hồ Chí Minh đến đây để trả lời chúng tao về hòa hợp, liên hiệp, đoàn kết quốc gia rồi sai đàn em cản trở, đâm lén như thế này à?* lịch sử sẽ lên án chúng mày, toàn dân sẽ nguyên rủa chúng mày, những tên khốn nạn đê hèn, cộng sản trá hình, đem đất nước này dâng cho Nga Tàu!

(Chúng tôi sẽ kể lại tỉ mỉ hơn trong cuốn hồi ký “Một Kiếp Người” sẽ ra mắt một ngày gần đây)

-Đường Quan Thánh Hà Nội là mồ chôn những người quốc gia do bọn cộng sản đâm lén.

-Vùng Bùi Chu, Phát Diệm là nơi mà cộng sản đâm lén giáo dân nhiều nhất, đến nỗi cha Lê Hữu Từ phải tự lập khu giáo dân tự trị.

-Tổ chức cuộc bầu cử quốc hội đầu tiên năm 1946 với hiến pháp đầy đủ tất cả quyền công dân: Tự do: đi lại, cư trú, ngôn luận, hội họp, tôn giáo, lấy quốc hiệu là Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, người dân có đủ cả các quyền hiến định để có đủ: độc lập, tự do, hạnh phúc. Hồ chí Minh tuyên bố độc lập vào ngày 2/9/1945 tại vườn hoa Ba Đình. hấn nói: “ Việt Nam là một nước tư sản dân quyền” nhưng chỉ là những danh từ hoa mỹ bịp bợm lừa đảo dân trong nước và để làm kiếng trưng bày cho ngoại quốc xem chứ người dân Việt bắt đầu làm nô lệ cho đảng cộng sản ngay từ tháng tám năm 1945 cho đến ngày nay, mặc sức chúng muốn chém, giết, mổ xẻ tùy ý, hôm qua là tư sản yêu nước được bác Hồ khen thưởng, hôm nay là địa chủ khốn kiếp bóc lột đê hèn, có nợ máu với nhân dân, hôm qua là nhà trí thức yêu nước được bác Hồ khẩn khoản mời từ ngoại quốc về giúp nước, nay trở thành tên việt gian bán nước nằm vùng, **cũng chỉ tại cái lưỡi không xương của họ Hồ nên dân ta phải chịu điều đấng hơn bảy mươi năm đến nay vẫn chưa thoát được gông cùm nô lệ đó. Đảng cử dân bầu có từ năm 1946 chứ không phải bây giờ bọn chúng mới bày ra.**

Hồi đó tôi mới 15 tuổi, trong vùng rất ít người biết chữ nên chúng tôi, bọn học sinh, rất hữu dụng làm công cụ cho bọn chúng, vì ông chú bà bác là chủ tịch làng xã nên phải níu kéo cho được con cháu vào hoạt động cho thật đắc lực để rồi sau này lên bàn mổ của **đấu tố ruộng đất.**

Ngày bầu cử chúng tôi làm thơ ký viết giùm cho dân làng đi bỏ phiếu vì họ không biết chữ. Chúng đưa cho mỗi người chúng tôi một danh sách trên chỉ định, tôi nhớ bốn tên phải được bầu: Cầu, Cống, Đống, Vôi. Tôi hỏi, người đi bầu ông hay bà, cô hay cậu bầu cho ai? Họ trả lời: “Nào tôi biết ai mà bầu nhờ cậu biên cho ai cũng được”. Tôi theo đúng bài bản mà uỷ ban xã đã chỉ thị trước : “Ông bầu cho Cầu, Cống, Đống Vôi nhé” mồm hỏi tay viết những tên đó vào lá phiếu rồi gấp lại để họ bỏ vào thùng cho đúng nghĩa tự do chọn lựa của công dân. Buồn cười nhất là trong vùng tôi có một nhân sĩ tên là Đình Khắc Mẫn, có uy tín, thỉnh thoảng có viết bài cho Nam Phong Tạp Chí hay Đông Dương Tạp Chí ra ủng hộ cử tự do, đều được ban thơ ký cho tên vào bằng cách hỏi đáp như nói ở trên nhưng khi kết quả thì không thấy trong bảng vàng và không ai nói ông ta được bao nhiêu phiếu? Còn các ông Cầu, Cống, Đống, Vôi có lệnh về họ đắc cử nhưng không biết với bao nhiêu phiếu và kiểm phiếu ở đâu?! Chỉ biết thông báo về cuộc bầu cử có 100%

dân đi bầu.

-Cụ Nguyễn văn Tố, một nhân sĩ nổi tiếng uyên bác và ái quốc, được chúng đưa ra làm chủ tịch quốc hội nước VNDCCH vào 1946, sau cũng bị chúng báo cho máy bay Pháp bắn chết ở Thái Nguyên vì hết vai trò lợi dụng

-Tuần lễ vàng do những nhà giàu có ủng hộ mà họ Hồ đem đúc thành một tượng bằng vàng dâng cho Tướng Lư Hán để được tên này hứa ủng hộ đảng họ Hồ, để họ Hồ rảnh tay giết hại những người quốc gia yêu nước. Lư Hán vốn là tướng do Tưởng giới Thạch phái sang Việt Nam để ủng hộ phe Cụ Nguyễn Hải Thần và các đảng phái quốc gia khác dưới "**danh nghĩa là tước khí giới quân Nhật ở Đông Dương**" với sự quan sát của đồng minh Anh, Mỹ, Pháp, trong Nam Việt thì do quân Anh, Ấn phụ trách việc tước khí giới đó. Nhưng sau đó dùng **đấu tố ruộng đất và đánh tư sản** để tiêu diệt họ (họ là những người cứu mạng Việt Minh ngay từ ngày trứng nước, nuôi cán bộ, bộ đội cụ Hồ trong nhà, hy sinh ngay cả thân mình, vợ con mình cho sự nghiệp của Hồ tặc, chính kẻ viết bài này cũng thường được ăn cơm chung với những tên cán bộ cộng sản trá hình đê hèn đó)

-Họ Hồ cho Phạm văn Đồng ký Hiệp ước Fontaine-bleau để cho Pháp vào đóng ở những thành phố lớn, rảnh tay giết hại đảng phái quốc gia

-Dùng tiêu thổ kháng chiến để bần cùng hóa và ngu dốt hóa nhân dân tạo thế căn bản xây dựng xã hội cộng sản.

-Đoàn ngũ hoá nhân dân: Học sinh các lớp phải ăn ở và sinh hoạt thành đoàn, thành tổ; ở nông thôn, thanh niên nam nữ, thiếu nhi, nhi đồng, ông già, bà cả đều phải sống thành đoàn, thành tổ v.v

-Về giáo dục, từ năm 1945-1948 học theo chương trình Hoàng xuân Hãn, nhưng bỏ tú tài một và cũng học 12 năm cho cấp trung học. Đến năm 1949 thì đổi thành hệ trung học mười năm, dịp này các cán bộ các cấp của đảng cộng sản được cử về đi học rất đông học ầu, học nhảy, (một năm học hai ba lớp), học bừa học bãi như thế cho nên trình độ học sinh xuống hẳn đã đành mà ngay cùng một lớp trình độ cũng khác biệt quá xa, thí dụ học sinh lớp chín viết một câu tiếng pháp rất thông thường cũng sai chính tả, văn phạm trình độ vào lớp cours préparatoire (sơ đẳng hồi pháp thuộc trước 1945) chỉ làm trò cười cho chúng tôi những học sinh chính thống ít nhất cũng có bằng tiểu học thời Pháp năm 1944 (certificat d'étude primaire), trường y sĩ thì cho những đảng viên có bằng tiểu học hay không cũng được đặc cách vào học, hồi Pháp trường y sĩ Đông Dương (L'école en médecin Indochinoise, học sinh phải có diplôme hay brevet élémentaire)

Đặc biệt nhất là pháp và anh văn, tôi học mấy năm trung học nhưng thực ra chẳng thêm được chữ pháp văn nào có lẽ còn quên đi quá nhiều, anh văn càng thê thảm hơn nhiều, ông thầy học lấy bài trước, bằng cách lấy tự điển ra đọc theo phiên âm quốc tế rồi đem dạy học trò hôm sau. Mãi năm 1954, di cư vào miền Nam, mới thấy cái giáo dục của cộng sản vô cùng độc hại cho chúng tôi đến mãi bây giờ. Tôi chỉ nói riêng về sinh ngữ anh văn thôi, khi tôi thực tập phát âm anh văn thì cả lớp chẳng hiểu tôi đọc thứ ngôn ngữ gì, kể cả thầy cô giáo, khi học anh văn ở hội Việt Mỹ, tôi dịch chuyện cổ tích tám tám đưa cô giáo người Mỹ nhờ sửa giúp, cô ấy xem xong bảo tôi: "Anh viết theo Vietnamese style, nên tôi không hiểu anh nói gì? Vì anh tra tự điển và dịch

từng chữ một. Tôi đề nghị anh nên học thuộc nhiều đoạn văn ngắn trong chuyện ngắn bằng anh văn “English story)

Và phải thực tập những bài văn phạm nhiều, khi viết nhớ là phải suy nghĩ bằng anh văn đừng có nghĩ bằng việt văn rồi dịch ra anh văn” Cho đến bây giờ ở Mỹ cũng đã gần vài chục năm nhưng khi nói tiếng Anh , các con cháu thường cười về cách phát âm của tôi, nó đã thành cố tật rồi. Mới đây, cuối năm 2006, tôi có một đứa cháu gái gọi tôi bằng ông cậu ở Hà Nội, được học bổng học sinh lớp 11 du học ở Mỹ, đến thăm tôi, nó nói: “Cháu lấy làm xấu hổ khi tiếp xúc với người Mỹ mà nhận mình là người Việt Nam” Tôi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao vậy?” Nó nói: “Vi nói tiếng Anh chẳng giống ai, người ta không hiểu mình nói thứ tiếng gì!? Đã lâu lắm rồi người Hà nội dạy và nói như vậy, làm cháu phải sửa giọng quá cực, may nhờ có gia đình người Mỹ bảo trợ, ăn ở ngay trong nhà họ nên họ uốn nắn dạy dỗ chí tình, nếu không cháu làm sao theo kịp! Vì vậy tôi nghĩ là **“ giáo dục của bọn cộng sản là chính sách ngu dân đã đành, còn ác ý hơn nữa là khiến cho những học sinh, sinh viên của chúng trở thành những kẻ câm, điếc trước người ngoại quốc”**

Do đó sau này ta thấy bác sĩ của cộng sản khi chiếm được miền Nam họ kê toa bằng tiếng Việt, Aspirine viết là át-pi-ri-nơ và không ai biết ngoại ngữ Anh, Pháp cả, vì thế y công cũng có thể học bác sĩ, dược sĩ, nha sĩ là thường, chỉ cần có đảng tịch là tiên quyết.

Nền giáo dục này tác hại cho đến ngày nay học sinh lớp chín có cháu đọc chưa thông viết chưa thạo tiếng Việt nguyên nhân là như thế..., bằng giả, học giúp...

Thì ra họ đã chuẩn bị một nền giáo dục ngu dân, chỉ biết đủ khả năng sơ đẳng phục vụ và tuyệt đối trung thành với đảng để thay thế lớp cán bộ trí thức, tiểu trí thức con cái tư sản, địa chủ đã từng hiến dâng cả tiền tài và sinh mệnh cho đảng cộng sản, bọn này sẽ phải biến mất trong **đấu tố ruộng đất** sau này, từ năm 1949 trở đi với những đợt **“rèn cán chỉnh quân”** thần không biết quỷ không hay, chính họ cũng không hiểu tại sao họ lại bị thanh toán cho đến lúc chết vẫn còn mơ hồ.

-Thành lập đảng lao động Việt Nam cái vỏ ngoài của đảng cộng sản nhưng cái nội vẫn là hội nghiên cứu chủ nghĩa Mác-Lê.năm 1952

-Để chuẩn bị cho **cuộc đấu tố ruộng đất** chúng bắt tất cả học sinh sinh viên các trường học kể cả các trường chuyên nghiệp và các cán bộ các cấp phải học tài liệu **“học để phục vụ nhân dân”** lý luận theo lối ngụy biện của chúng : vì nhân dân nuôi nấng, dạy dỗ ta nên người chứ không phải cha mẹ nuôi dưỡng ta, vì cha mẹ ta cũng là do nhân dân nuôi nấng dạy dỗ cho nên mọi người trong xã hội này phải phục vụ nhân dân nếu kẻ nào đi ngược lại ý chỉ và đường lối này là phản động là việt gian bán nước, dù kẻ đó là anh em cha mẹ thân thuộc của mình cũng phải vì nhân dân mà tiêu trừ, không nhân nhượng. Thực ra ở đây chúng muốn chơi đòn hỏa mù, nói quanh nói co, nói xuôi nói ngược, cho đến khi lòi đuôi ra là: **nhân dân là quốc gia, là dân tộc, là đảng cộng sản, là bác Hồ vĩ đại.**

Về sau là: **Nhân dân làm chủ, nhà nước lãnh đạo, đảng quản lý**

Nhân dân làm chủ có nghĩa là nhân dân làm chủ đất nước (dân chủ đầy) cho nên mọi việc bảo vệ đất nước phải ghé vai mà gánh, phải tận sức sản xuất ra thực phẩm nhưng thực phẩm phải

đổ ngay vào kho, để đảng giữ dùm cho, nhưng muốn được chia phần công sản xuất thì phải làm đơn xin nhà nước cấp phát thực phẩm cho mà ăn. Nhà nước là đảng, đảng là nhà nước, cho nên sau khi nhà nước và đảng ăn uống phè phỡn chỉ còn mấy mẩu xương và da bấy giờ mới đem phát cho nhân dân là ông chủ đất nước(một thứ dân bị trị)

Cuộc học tập này kéo dài bảy tám ngày liên tục, ăn uống ngủ nghỉ tại chỗ có người mang cơm nước cho mà ăn, chia từng tổ, mổ xé ngày đêm, sâu xé nhau, moi móc nhau để nâng quan điểm cuối cùng phải công nhận **“Học và làm việc là phải phục vụ nhân dân”**, sau đó mỗi người phải viết ‘thu hoạch’ nghĩa là phải kể tiêu sử cá nhân mình, ông cha mình xem có đúng như mình đã học tập chưa? nếu chưa thì phải hành sử thế nào cho đúng con người phải phục vụ nhân dân, tất cả cho nhân dân kể cả tính mệnh, tài sản và gia đình. Đây là gợi ý, mở lời, vẽ đường cho hiệu chạy hay là hình thức đầu tiên mở đường cho **con đấu cha, vợ tố chồng, trong đấu tố ruộng đất sau này**

-Khẩu hiệu đề ra là **“Bãi phong, phản đế, đào tận gốc, tróc tận rễ trí, phú, địa, hào.”**

Phong là phong kiến lấy ở chữ phong hầu, kiến tập có nghĩa là các quan lại được nhà vua phong thực ấp, làm chủ một địa phương rộng lớn, có quyền thu thuế má, đặt luật lệ riêng, biệt, có quân đội riêng, nên có quyền sinh sát dân sống trong vùng mình được phong, thực là một vua con, chủ phong kiến (seigneur) ta thường thấy bên Âu châu thời trung cổ hay bên Trung Hoa thời đế chế xa xưa, chứ tuyệt nhiên nước ta không hề thấy trong lịch Việt từ thời lập quốc đến triều đại nhà Nguyễn. Đây là bọn cộng sản Việt bóp méo lịch sử để khống chế, tàn sát những quan lại nhà Nguyễn. Ở Việt Nam, công bằng mà nói làm gì có giai cấp quan lại, làm gì có giai cấp địa chủ, mà cũng không có giai cấp công nhân

Vì hồi Pháp thuộc nước ta có bao nhiêu nhà máy? có bao nhiêu công nhân? mà tạo thành giai cấp được. tất cả đều do Hồ chí Minh và đồng bọn Đổng, Chinh, Giáp, Duẩn dựng lên để cho hợp với chính sách giai cấp đấu tranh của cụ Tổ Mác Lê của chúng mà thôi. Trí là trí thức thường là những người đỗ cao, tiến sĩ học ở Pháp do họ Hồ mời về giúp nước như Nguyễn mạnh Tường, Trần đức Thảo v.v bây giờ đến lúc biến thành kẻ thù phải giết đi

Phú là phú nông, người có chút ít tài sản ở nhà quê, địa là địa chủ, người có cửa ăn của để ở nhà quê, hào là cường hào ác bá, người làm việc làng, việc tổng như lý trưởng, chánh tổng thời Pháp thuộc v.v.

Dã tâm của Hồ chí Minh trong những đợt Đấu Tố Ruộng Đất

Nước ta không hề có giai cấp công nhân, chỉ có nông dân cần cù cấy cấy, sống êm đềm, ôn hòa giùm bọc lẫn nhau trong **“tất lửa tối đèn”** trong **“lũy tre làng”** mà giáo sư Vũ quốc Thúc gọi là **“óc xã thôn”**. Họ dùng phương pháp **“đổi công”** để điều hòa sinh hoạt đồng áng trong làng, thí dụ nhà tôi hôm nay cần cấy cấy một mẫu ruộng mà vợ con tôi không đủ công sức làm cho kịp thời vụ thì tôi nhờ vợ con nhà hàng xóm có công sức lao động chưa dùng đến (rảnh rang) làm giúp cho đến khi nhà hàng xóm cần sức lao động để làm ruộng cho họ khi đó vợ chồng con cái tôi sẽ sang làm cho họ để trả công. Trong làng dĩ nhiên có người khá giả vì họ cần cù làm việc ngày đêm nên thiếu nhân công do đó họ phải thuê mượn những thanh niên trai tráng trong làng có sức lao động nhưng không có việc làm hàng ngày để sinh sống, mà điều hoà mọi sinh hoạt đồng áng

trong làng khiến cho những thanh niên này có công ăn việc làm thường xuyên, không phải đi làm mướn ở những làng xa xôi khác.

Nhờ biết đoàn kết trong xóm ngoài làng, kính trên nhường dưới, sống có trật tự, có luân thường, có đạo đức, mà đình làng là nơi tượng trưng cho **“phép vua thua lệ làng, chùa là nơi tượng trưng cho “từ bi hỷ xả, thiện ác phân minh, sám hối tội lỗi”**

Đó là nếp sống văn hóa đặc biệt của dân tộc Việt, một dân tộc lấy nông nghiệp làm nền tảng mà phát huy, mà sinh tồn, nhờ đức tính cần cù chịu khó, nhẫn nại, dũng cảm, bền bỉ cố bám lấy đất đai mà khai hoang lập ấp, một mặt phải chống với thiên nhiên nắng mưa bão tố, rừng thiêng nước độc, ác thú côn trùng, một mặt phải chống với anh láng giềng khổng lồ phương Bắc, lúc nào cũng lăm le lấy thịt đè người, mà lập quốc mà kiến quốc, thật muôn vàn khó khăn, vất vả của cha ông, mới tạo được một quốc gia có bốn ngàn năm văn hiến, nhưng nay cộng đảng đã phá tan tành hết nền văn hóa đó, tất nhiên nó phải có lý do riêng biệt thâm kín, sâu xa của nó.

Ta nên nhớ, từ xưa làng xóm Việt Nam có quyền tự trị, có quyền lập quy, mà chính nhà vua hầu như **cũng mặc nhiên công nhận “phép vua thua lệ làng”**, vì vậy quyền uy của nhà vua có khi cũng không được tuân hành ở nông thôn, mà quyền uy thật sự chính là **nằm trong tay những hào trưởng**, những người này thường là người có đạo đức, có học vấn được dân làng kính nể, một thí dụ rõ rệt nhất “ Vua Lê Lợi là một hào trưởng, một nông dân ở Lam Sơn, Thanh Hoá, lúc đầu quy tụ được khoảng vài trăm người đi theo nhưng sau đánh đuổi được quân Minh ra khỏi bờ cõi, lên ngôi hoàng đế” chứ không phải tập trung ở các ông chúa phong kiến như cộng sản tưởng tượng và bịa đặt.

Vậy Hồ chí Minh đã cho **phát động đấu tố ruộng đất** với mục đích gì:

1-Làm một cuộc đảo chính quy mô và toàn diện, tàn nhẫn vô nhân đạo chưa từng thấy trong lịch sử loài người, hết sức bí mật, thần không hay quỷ không biết, ở những làng xóm mà cộng sản đã nắm được chính quyền, đưa những bọn ngu dốt, bần cố nông lên **thay thế những hào trưởng cũ để nắm quyền thống trị tuyệt đối trong từng làng xóm**, quyền lực từ nông thôn đến trung ương đều gom vào trong tay đảng cộng sản cụ thể là tay Hồ Chí Minh, mà bọn cộng sản gọi là trung ương tập quyền. Từ đó muốn chém, giết, mổ xẻ nhân dân (dân bị trị) tùy tiện, chỉ việc la lên “tên này phản động” hay “con cháu địa chủ có nợ máu với nhân dân” “ trí thức việt gian” vì đảng cộng sản (một nhóm người) là (độc quyền, tiếm quyền) đại diện duy nhất của nhân dân (một danh từ trừu tượng)

Vậy đảng cộng sản (một nhóm người) là nhân dân, là hiến pháp, là luật pháp, là quốc gia là dân tộc, là hoàng đế chí tôn chí kính, là quyền uy tuyệt đối của loài người.

2-Làm đảo lộn tất cả nếp sống an bình của nông thôn từ ngàn xưa: cha con vợ chồng anh em họ hàng xa gần, hàng xóm thông gia sẵn sàng nghe lệnh của đảng, lao đầu vào đâm chém lẫn nhau, đấu tố nhau, bịa đặt những chuyện không mà nói có, có mà làm chứng là không, vì vậy mọi người đều sống trong lo âu hoảng sợ, nghi kỵ, canh chừng, giữ miếng, không ai tin ai. Những trẻ nhỏ đều là mật báo viên, cô thầy giáo toàn là công an chìm, chỗ nào cũng có tai mắt của đảng, cho nên có miệng cũng như câm vì chỉ được nói theo những khẩu hiệu đảng đã định sẵn, hát hò nhảy múa cũng có quy định. Bao tử đảng cũng nắm chặt, vợ chồng ngủ với nhau cũng phải được đảng cho phép, nếu đẻ con ra mà không đúng quy định (tức là không được phép

giao hợp) thì bị cúp khẩu phần lương thực những bào thai buộc phải phá đi(làm thuốc trường sinh và cường dương bổ thận cho các quan công sản cao cấp trung ương, độc quyền dân đảng)

Đó là cách chúng dùng mâu thuẫn để trị thiên hạ

Nhớ ngày ấy chưa xa là mấy nhỉ

Lũ cuồng nhân tràn ngập khắp thôn trang

Tiếng khóc than reo rắc khắp xóm làng

Mùi tử khí, xực lên bao uất hận

Thơ Dương thanh Phong

Hay:

Xóm làng sơ xác hoang tàn

Tre xanh héo hắt, lúa vàng hết sinh

Trẻ thơ nào biết hoảng kinh

Sữa không còn bú, mặc tình mẹ ru

Khóc lên những tiếng đặc thù

Vú gầy cố kéo, mặc dù xác không

Trích “Chuyện Tình Phạm Lãi Tây Thi” trang 182, Dương thanh Phong

3-Dân nghèo tưởng là được đặc ân, biệt đãi nhưng tay không vẫn hoàn tay không, nghèo khó lại càng nghèo khó, có tiếng mà chẳng có miếng (làm chủ đất nước), ban ngày cày cuốc cật lực, mệt đứt hơi nhưng tối phải họp hành đấu tố, kiểm điểm, vài bát gạo, vài củ mì, khoai cũng nuốt không trôi, đến 12 giờ đêm mới được về nghỉ để sáng hôm sau nghe kèn phải vội vã ra đồng cho sớm đúng giờ nếu trễ một vài phút sẽ bị phê bình kiểm điểm, bị trừ phần gạo hay khoai mì:***Ngày thi hành xác, đêm là đấu tranh***

Trừ có mấy tên ngu dốt cầm đầu mặc tình tác quái tác oai, ức hiếp dân lành, cướp của giết người, hiếp dân đàn bà con gái hết sức tự do...dân có than khóc cũng không giám thốt lời .. Chỉ có trời nhưng xa..!

4-Đối với người sống thì như thế, còn đối với người chết thì dồn hết tất cả mồ mả tổ tiên của những giòng họ trong làng, xóm chôn vào một khu đất nhỏ, sau đó để hoang phế vô thừa nhận,

lấy cơ là tăng thêm đất sản xuất, nhưng thực ra là thực hiện “**chủ thuyết vô thần**”, người nào chậm chân thì mồ mã sẽ bị san bằng hay đổ xuống sông xuống biển.

5-Các từ đường của các giòng họ, miếu mạo, đình chùa dồn lại thờ chung một nơi do vài tên sư hổ mang của đảng trông coi, còn bao nhiêu dùng làm trụ sở và dinh thự của các quan cộng sản địa phương.

6-Hồ chí Minh đến viếng đền thờ đức thánh Trần và làm bài thơ ngạo mạn với tiền nhân, xưa nay người ta nghĩ như vậy, nhưng theo thiển kiến thì không phải chỉ đơn giản khinh khi tiền nhân “bác bác tôi tôi” mà còn có thâm ý phụ họa hay giải thích cho công việc xây dựng cộng sản chủ nghĩa ở Việt Nam. Hồ chí Minh vốn là một kẻ gian hùng, đê tiện, lừa bịp sảo trá là nghề của chàng, nếu khóc lóc hay lạy lục mà có lợi hấn cũng chẳng từ nan, huống hồ việc nước đang bề bộn như vậy, hấn có rảnh đâu mà dong chơi, thơ phú. Nên nhớ những tên cộng sản làm gì, nói gì, dù tầm thường đến đâu cũng đều chứa đựng một âm mưu, một kế hoạch của bọn đê tam quốc tế, huống hồ một tên đầu sỏ gian manh như họ Hồ.

Xin ghi lại bài: “**Vịnh Đền Đức Thánh Trần**” của Hồ chí Minh, dư luận cho là do một văn nô làm thay cho chủ.

Cũng cò cũng biển cũng anh hùng

Tôi bác cùng chung nợ kiếm cung

Bác diệt quân Nguyên thanh kiếm bạc

Tôi trừ giặc Pháp ngọn cờ hồng

Bác đưa một nước qua nô lệ

Tôi dẫn năm châu đến đại đồng

Bác có linh thiêng cười một tiếng

Mừng tôi cách mạng sắp thành công

Bài này, nếu tôi nhớ không nhầm thì họ Hồ viết trước khi “**Đấu tố ruộng đất**”

Đây rõ ràng họ Hồ viết bản tuyên ngôn, chiến lược của đảng cộng sản: “**vô thần, vô gia đình, vô tổ quốc**”

Xin đọc câu: “**Tôi dẫn năm châu đến đại đồng**”

Có phải họ Hồ tuyên bố: chủ chương của hấn là xoá mọi biên giới quốc gia mà thành lập một quốc tế vô sản toàn thế giới thành một khối bất khả phân không?

Vậy thì những ai còn mơ hay cố cãi cho họ Hồ là yêu nước, yêu quốc gia Việt Nam, yêu dân tộc Việt Nam là hoàn toàn võ đoán, trong đó có ông Võ văn Kiệt, cựu thủ tướng Việt Nam cộng sản.

Hắn chỉ yêu “năm châu đến đại đồng”

Tôi cũng xin nhắc lại và nhấn mạnh là chủ chương của đảng cộng sản là:

“Bài phong, phản đế, đào tận gốc, tróc tận rễ trí, phú, địa, hào

Bài phong là bài ai, đánh ai? Có phải đánh bọn phong kiến, quan liêu thượng thượng đẳng của vua quan không? bọn chủ phong kiến không?

Vậy cụ thể là ai trước mặt họ Hồ lúc bấy giờ? Có phải tên “phản tặc phong kiến tước Hưng Đạo Đại Vương đời Trần không”? Hắn không những không tham bái Đại Vương, mà còn tỏ lời xúc xược ‘bác bác tôi tôi’ chả lẽ hắn nói trắng ra rằng: “ Hỡi tên phản tặc kia, sẽ có ngày ta thành công thì đền miếu này cũng phải tan tành”.

Còn Phản đế là gì?

Là xoá bỏ quân chủ chuyên chính, mà vị vua cuối cùng của nhà Nguyễn, hoàng đế Bảo Đại ngày 2-9-1945 đã tuyên bố:

“Làm dân một nước độc lập còn hơn làm vua một nước nô lệ” do đó họ Hồ phản đế nào?

Phản tất cả các đế từ vua Hùng đến các vua nhà Nguyễn dù họ mất từ lâu, họ Hồ không muốn dân chúng tôn thờ họ, những vua chúa đã khuất, mà phải tôn thờ hắn, họ Hồ là cha già dân tộc, từ thời lập quốc đến nay chỉ có hắn mới xứng đáng cái danh xưng cha già dân tộc mà thôi. Như đã nói ở trên mà tổ tiên giòng họ cả nước, đình chúa miếu mạo đều bị chúng phá tan tành. Hắn dạy người đảo lộn luân thường, cha mẹ vợ chồng đấu tố nhau, nghi kỵ nhau, khiến chúng, bọn đảng cộng sản ngồi hưởng lợi, đến tổ tiên hiện tiền còn đem ra đâm chém, thì làm sao mà chúng còn tôn kính tiền nhân đã khuất!?

Sau năm 1954, Trần huy Liệu, bộ trưởng tuyên truyền, sử gia gia nô của Hồ chí Minh viết **“Lịch sử Việt Nam chỉ bắt đầu từ khi đảng cộng sản ra đời và Hồ chí Minh là người sáng lập ra nước Việt Nam”**

Trích “Thử đi tìm nguyên nhân tại sao cụ Phan thanh Giản bị cộng sản kết tội”

của Trần đông Phong đăng trong vietnamexodus.org

(còn tiếp)

Quận Cam ngày 17-7-1007

Dương thanh Phong

HOÀ HỢP HOÀ GIẢI (phần hai)

Sơ lược vài nét lịch sử, địa dư, kinh tế thời 1950-1952 ở miền Bắc nước ta mà Cộng

sản thường gọi là thời kỳ kháng chiến chống Pháp.

Chiến thuật của Pháp là **chiến thuật vét dầu loang**, chiếm các thành thị lớn như Hà Nội, Hải Phòng, Hải Dương, Nam Định và chiêu dân trở về tái lập nghiệp gọi là Hồi Cư (réfugié) vì họ là thị dân mà Việt Minh bắt ép phải phá nhà cửa, đốt tài sản và phải tản cư theo chúng về nông thôn. Những công chức hay quân nhân của Pháp trước năm 1945 về hồi cư được lãnh lương truy lĩnh và được phục chức. Sau khi đã ổn định được những thành thị lớn, quân Pháp hành quân lan dần ra các làng xã quận huyện xung quanh mà lập chính quyền thời đó gọi là **Ban Hội Tế**, dân ở vùng Việt Minh trốn vào vùng Pháp chiếm gọi là **Dinh Tế, (entrée)** để đối kháng với chiến thuật đó, Cộng sản dùng **tiêu thổ kháng chiến**, nghĩa là phá sạch, đốt sạch và sua dân di tản vào rừng ở những làng mạc mà quân Pháp sắp tiến chiếm, dùng du kích chiến, bắn vài phát súng rồi chạy trốn vào rừng, khi Pháp tiến vào làng thấy những người còn ở lại vì tiếc của, chạy chậm hoặc vì không gạo tiền vào rừng trốn tránh nên đều bị giết cho là những người này là du kích Việt Minh, đâu có biết đó là dân lành vô tội, bị đẩy vào thế chết thay cho bọn khốn nạn Việt Minh. Thảm thương thay cho dân ta bị kẹt ở giữa hai làn đạn mà đâu có ngờ là đã làm vật tế thần cho bọn Hồ ly tinh, cho mưu bá đồ vương của tên Hầu vương lão tổ, tàn ác nhất loài người mà họ vẫn tôn thờ là **Bác Hồ muôn vàn kính yêu của họ**

kinh tế: không có nhà máy sản xuất, dân vẫn sống bằng nghề nông nghèo nàn lạc hậu, con trâu đi trước cái cày đi sau, không có xà bông giặt quần áo, thủ công nghiệp phát triển như trồng bông, kéo sợi để dệt vải và nhuộm bằng củ nâu, may quần áo bằng tay mà mặc. Ăn uống: Cơm độn với ngô khoai, đi chân đất đội nón mê, áo tơ lá, còn cán bộ cộng sản thì dùng đồ ngoại sang trọng do bọn con buôn vào **tế** mua ra như thuốc tây, vải vóc rượu, máy móc cần thiết như radio, xe đạp v.v, quan bộ đội thì ăn **tiểu táo**, có đầu bếp nấu riêng, cán bộ chính trị đi từng làng công tác thì có các nhà giàu (địa chủ) nuôi.

Giáo dục: Cả huyện hay tỉnh may ra mới có một trường học đến lớp chín và học ở đình chùa miếu mạo và học vào đêm còn ngày phải sản xuất.

Giao thông: đường xá bị đào, phá thành chữ y chữ tờ, cho nên mọi người chỉ dùng hai chân mà leo đồi lội suối, chuyển vận lương thực bằng đôi vai, hoặc thò bằng xe đạp đó

là cảnh khốn nạn của những đoàn dân công, phải đi mỗi đợt vài tháng trời mới được

về nhà, chết choc vì cạm bẫy của rừng rú, đói rét, bệnh tật muôn vàn khổ cực nhưng ai giám kêu ca, vẫn phải hát phải cười. Đường thủy thì chỉ dùng thuyền nan, tay chèo, đêm chèo ngày tìm chỗ ẩn nấp để tránh máy bay Pháp bắn phá.

Cuộc đấu tố ở thôn Kính Chúc, (khoảng 100 hộ dân) xã Uy Viễn, huyện Gia Viễn, Tỉnh Ninh Bình

Đội công tác: Bọn này do chính trung ương đảng cộng sản bí mật tuyển dụng và huấn

luyện, nhận lệnh và báo cáo trực tiếp với Hồ chí Minh và Trường Chinh nên có quyền uy

rất lớn **tiền trạm hậu tẩu**, bắt giam bất cứ cán bộ nào mà chúng cảm thấy thiên hữu, bất lợi cho cuộc tàn sát của chúng

Tiêu chuẩn tuyển dụng: những kẻ không cha mẹ, không họ hàng thân thích, cướp của giết người, tiền án tiền sự, không việc nào mà không làm, học hành không quá lớp một, tuyệt đối tuân lệnh đảng.

Chúng về làng chỉ huy toàn diện, ủy ban hành chính kháng chiến xã bấy giờ chỉ là bỏ nhìn, sai đâu làm đấy: bắt người, giam người, đệ trình hộ khẩu, lý lịch cá nhân, điền thổ để chúng quy định thành phần giai cấp:

-Cổ nông: Không có đến một thước đất cắm dùi, nghèo đói khổ cực suốt năm.

-Bần nông: Nghèo đói, làm thuê làm mướn quanh năm nhưng còn có túp lều để ở và có một vài sào ruộng (1sào=360m², một năm thu hoạch được khoảng một tạ gạo, chưa đóng thuế.

-Trung nông: Có một vài mẫu ruộng, mỗi mẫu 3,600m², vợ con cày cấy lấy, không phải làm thuê. mỗi mẫu thu hoạch hàng năm khoảng mười tạ gạo, chưa đóng thuế.

-Phú nông: Có khoảng 5 hay 6 mẫu ruộng trở lên, tự cày cấy không phải mướn người

-Địa chủ : Loại này không tham gia lao động, sống trên sức lao động người khác, ngồi mát ăn bát vàng, khoảng 9 mẫu ruộng trở lên (địa chủ hạng C), không kể đến nhân khẩu trong gia đình.

Địa chủ chia làm ba loại: A, B, C. Hạng A còn chia làm ba hạng: A/1, A/2, A/3.

Hạng A/1 là giàu nhất, tàn ác dã man và bóc lột nhất, rồi tiếp đến A/2, A/3

Nhưng còn trăm thứ nhử mồi gây hoang mang khiến cho nạn nhân không biết đâu mà phản ứng như chia ra nhiều loại địa chủ nào địa chủ yêu nước, địa chủ phản động, địa chủ mại bản, địa chủ có công với cách mạng vì vậy ai cũng tưởng là mình trong thành phần yêu nước hay có công với cách mạng vì ai cũng là người đã ủng hộ vàng díp tuần lễ vàng năm 1945 mà già Hồ đem hối lộ cho tướng Lư Hán và nuôi cán bộ bộ đội, nên yên chí ngồi xem kẻ khác bị làm thịt và cho rằng đáng kiếp bọn phản động, tệ hại nữa là có nhiều người hạng A/2 và A/3 làm chứng gian đầu người hạng A/1 tỏ ra mình trong sạch trung thành với nhân dân bản cố nhưng khi hết hạng A/1 thì đến phiên mình bị đem lên bàn mổ đến chết cũng còn hoang mang không rõ được trắng đen, bạn thù..

Tuy nhiên mọi thành phần giai cấp là do Đội Đấu tố quyết định mà bọn uỷ ban xã, huyện phải tuyệt đối tuân hành.

Khẩu hiệu là:

-Nòng cốt của cuộc cải cách ruộng đất là bần và cổ nông, liên minh với trung nông, liên kết với phú nông mà cô lập và tiêu diệt địa chủ.

-Bắt rễ sâu chuỗi, đào tận gốc, tróc tận rễ: trí, phú, địa, hào

Đội đầu tổ (đầu gấu) này về làng để chuẩn bị, học tập đầu tổ trước cả nửa năm mới đến ngày đầu chính thức. Ngoài những chuyện nói trên, bọn này phải tìm cho ra những anh chàng bản cổ nông để mà **thăm nghèo hỏi khổ nghĩa là bắt rế sâu chuối**, (cùng ăn cùng ở cùng làm) nói một cách dễ hiểu hơn là chúng cố gắng bằng mọi cách lừa đảo, nguy hiểm, cưỡng từ đoạt lý, mớm lời, ép cung làm thế nào kích động được lòng căm thù của mấy anh ngốc này càng nhiều càng tốt, thí dụ như hỏi: “**Tại sao anh nghèo?**” Trả lời: “Tại số tôi nó như vậy” giải thích; “Không phải, **tại bọn địa chủ bóc lột hết**, chúng bóc lột từ đời ông đời cha anh cho đến anh lúc nào cũng nghèo đói như vậy, càng ngày càng tệ hơn và anh không bao giờ ngóc đầu lên được, nếu anh không muốn chết đói, anh phải theo cách mạng mà đòi quyền làm người của anh, đòi tài sản của cải của anh làm ra mà chúng đã cưỡng đoạt từ lâu đời. Anh phải ngẩng đầu lên làm người, phải làm chủ đất đai của mình, làm chủ đất nước mình anh hiểu chưa. Nghĩa là anh phải làm “cách mạng”, phải cưới đầu cưới cổ bọn địa chủ cường hào ác bá, phải giết chúng nó đi thì nước ta mới có hòa bình mới hết chiến tranh, nông dân và công nhân mới làm chủ đất nước được. Nay nhé anh sản xuất mỗi ngày khoảng hai mươi loong gạo, chúng chỉ trả anh hai loong thôi, như vậy còn mười tám loong dư kia chúng bỏ vào kho của chúng, ta gọi là **bóc lột**, là ngồi mát ăn bát vàng, ngoài ra chúng còn **đánh đập anh, cưỡng hiếp con gái và vợ anh**, có thể anh biết nhưng đành ngậm miệng vì không muốn ăn đòn hay mất mạng và cũng có thể anh không biết vì vợ anh và con anh không giám nói ra. Bây giờ là dịp tốt nhất để anh nói ra, cách mạng tạo mọi điều kiện thuận lợi cho anh tố cáo chúng, cầm đầu cho anh đánh chúng, đánh đến bao giờ chúng cúi đầu nhận tội, chúng phải đền nợ máu, nợ máu phải trả bằng máu anh ạ!” Cứ lý luận đó ra rả cả ngày cả đêm bên tai đến bao giờ thuộc lòng, nói như vẹt bấy giờ mới đến phần thực hành đầu tổ, đặt đủ điều vu khống, nói bậy nói bạ, làm chứng gian ...

Mỗi tối, khoảng 9 giờ, sau khi đi làm về ăn uống xong, dân làng phải tập trung ở đình làng để học tập đầu tổ, trừ địa chủ và con cái. Những thành phần này không được phép ra khỏi làng nửa bước coi như bị biệt giam trong khu nhà mình ở, dân ở xung quanh có nhiệm vụ phải canh chừng cả đêm ngày, bọn du kích đột nhập bất cứ lúc nào vào nhà vào phòng ngủ, nhiều khi đang ngủ thức dậy thấy chúng đứng lù lù trước giường. Nằm ở nhà ban đêm chỉ nghe thấy dân chúng hô “ *Phải giết hết chúng đi...đi...đi..*” mà rợn cả tóc gáy. Đi ra ngoài đường mà gặp bất cứ ai cũng phải cúi đầu chào: “Con xin kính chào mừng ông bà nông dân ạ!” nhưng vẫn chưa hài lòng còn bị hành riêng hành tọt đến nỗi muốn chui xuống đất nhưng không được.? Có khi gặp mấy con nhỏ mười sáu mười bảy tuổi, thảm nhून tư tưởng đầu tổ chửi bới thậm tệ, vừa nhục nhã vừa buồn cười: “*Thằng con địa chủ kia, mày gặp mấy bà nông dân, đã không chào thì chớ, còn vênh vênh cái mặt lên giống cái lờ... của bà đây này!!* Đây là một hình thức hạ uy thế, uy hiếp và khủng bố tinh thần đối phương để nỗi đối tượng không còn một chút ý thức phản đối nào, đành chịu buông tay, mặc sức cho chúng muốn giết muốn chém., chỉ mong chóng qua một kiếp người, chẳng khác gì con ngựa gặp cọt! Đây là ngôn ngữ, văn hoá có khung sườn của Mác Lê, rất thấp hèn, tàn bạo, vô luân, vi phạm cả cái nhân cách tối thiểu của con người đối với con người, không biết xã hội loài vật có nhóm con vật nào đã và đang hành xử với nhau như vậy không? *Có lẽ chỉ có thể hỏi được Hồ chí Minh và đồng đảng của y mới giả đáp được nghi vấn này!*

Đêm đầu tổ: Thật là khủng khiếp, chúng tôi nằm ở nhà chỉ nghe thấy tiếng người chạy

rầm rập cùng tiếng loa thất thanh, tiếng trống thúc mọi người mau mau ra đình để

“Chính pháp bọn cường hào ác bá, địa chủ ác ôn có nợ máu với nhân dân”

Và cũng chỉ nghe thấy: “Phải giết chúng nó đi.. đi.. đi, Tử hình chúng nó đi.. đi...đi

quyện với gió vọng lại từng đợt từng đợt như những oan hồn uổng tử đang hiện về đòi mạng, cùng với tiếng đập đánh, la hét chửi bới, tục tĩu, thỉnh thoảng xen vào những tiếng than khóc, nước nỡ, thê lương của kẻ bị đầu tở.”

Tuy là cuộc đấu tố ở làng Kinh Chúc rất bí mật đến nỗi những làng lân cận cũng không biết được nội tình ra sao, nhưng cuối cùng thì chúng tôi cũng được biết.

Đúng mười giờ tối hôm đó thì khai diễn cuộc đấu, những nam phụ lão ấu đều phải đứng thành từng đoàn thể một, các cán bộ chia nhau đứng xen vào với dân để súi dục, hoan hô đả đảo hay hô tử hình, chung thân khổ sai để dân làng hô theo, những người nào mà nói hơi trật ý cán bộ đã dạy dỗ từ trước nhẹ thì bị la ó mắng chửi là phản động, nặng thì công tay lôi đi luôn.

Tội nhân (địa chủ) bị trói hai tay vào cọc ở trước sân đình, mỗi người dân đều được chỉ định mắng chửi, kể tội (những tội tưởng tượng mà đội đầu tở đã dạy dỗ từ trước, bây giờ chỉ việc ra sân khâu để trả bài thôi, tuy nhiên vẫn vấp vấp ngại ngùng, kịch cỡm khiến bọn cán bộ phải nhắc tuồng, nhiều khi phải la ó quát mắng kẻ tố cáo.

Bị cáo chỉ biết van xin, khóc lóc nhận tội và chịu đòn dù kẻ tố là người làm, đứa ở, con cái, anh em, chú bác mình cũng phải ghiền răng mà nhận dù tội đó trăm phần trăm vu không, vì bị cáo không có quyền trình bày, không có quyền biện hộ cho mình, không có luật sư bào chữa, chỉ có một quyền duy nhất là nhận tội và sẵn sàng nhận mọi hình phạt mà nhân dân ban cho. **Thật là một đàn sói đang xâu xé một đồng loại!**

Kết quả: *Toà án nhân dân tuyên án (chánh án là một tên mõ làng không biết chữ, mấy tháng nay học ngày học đêm mới ký được tên mình.:*

-Nguyễn hữu Duyên (cụ làm chánh tổng nên gọi là cụ bá Duyên, vì cụ được vua Bảo Đại phong bát phẩm, chú ruột của bố tôi, tôi gọi bằng ông chú, đã 75 tuổi, đi không vững, mắt nhìn không rõ người) chung thân khổ sai,

-Nguyễn hữu Liên (cụ mua cửu phẩm, dân làng gọi là cụ cửu Liên, chú út của bố tôi, 70 tuổi) chung thân khổ sai

Những bản án này phải thi hành ngay, hai tên du kích áp tải vào trại tù cải huấn ở huyện Thạch thành, tỉnh Thanh Hoá phải đi bộ qua khu rừng khoảng 25km. Người ta kể rằng hai cụ bị hai tên du kích áp giải *vừa đi vừa đánh, ngã lăn cả xuống ruộng*, và vào đến trại giam thì cụ Nguyễn hữu Duyên tắt thở, tên du kích đánh cụ lại chính là cháu gọi cụ bằng chú, tin này vài hôm sau tôi vào thăm cha tôi cũng bị giam ở trại đó từ trước đó vài ba năm trời kể cho nghe, chính cha tôi đã đem cái chăn duy nhất của cụ quấn vào xác ông chú và tự tay đào huyệt mà chôn, và sau đó ít lâu cụ cửu Liên cũng chết vì bệnh và đói rét.

Cha tôi biết Hồ chí minh là tên cộng sản từ tháng 8 năm 1945, cho nên cụ không hề làm một chức tước gì của bọn chúng mà còn chống đối ra mặt nên năm 1949 bị chúng ghép vào tội cầm

đầu bọn phản động chống thuế nông nghiệp tỉnh Ninh Bình, với bản án “chung thân khổ sai” vì vậy không bị đầu tố về tội địa chủ mà tôi bị đầu thay cha nhưng chỉ bị đầu lý chứ không bị đầu lực nghĩa không có lập toà án nhân dân. Thực ra chúng chỉ cần dọa nạt tra khảo để lấy hết tài sản, của cải của gia đình tôi là đủ. (xin xem **một kiếp người, hồi ký của Dương thanh Phong** sắp xuất bản.)

Bà cụ cữu Liên thì bị mang ra đình đầu tố tra của, một hình phạt rất dã man, trời mùa đông ở miền bắc Việt Nam rét vào khoảng 30 hay 40 độ F ban đêm chúng bắt bà cụ già cởi trần mặc quần đùi, đầu đội thúng đá dăm, bỏ kiến vàng vào trong quần, thỉnh thoảng dội thêm vài gáo nước lã. May có hiệp định Geneve năm 1954 nên cụ được con cháu đưa trốn vào miền Nam nhưng chân tay bị bệnh run rẩy ăn uống khó khăn.

Sau đầu tố, làng xóm như là một tha ma, im lìm sợ sệt, nhà nhà đóng cửa, người người khóa miệng, ít nói cười, trẻ nhỏ mất hết hồn nhiên trong lời nói giọng cười, chó không còn sủa, gà không còn gáy, vì không ai còn đủ sức nuôi nữa, sống lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, không biết “*họa tai giáng xuống lúc nào cũng nên*” không ai tin ai, người nào cũng là kẻ thù, vợ không tin chồng, cha không tin con, không khí nghi kỵ tràn ngập khắp nơi, thật khủng khiếp, đâu đâu cũng hình như có tai mắt của đảng theo dõi đang lắng nghe nhìn trộm để báo cáo. Sợ nhất là con cái trong nhà, học sinh tiểu học, mặt báo không công:

Lại dùng đến cả tiểu yêu

Nghênh ngang nào biết những điều sâu xa

Lọt lòng khi mới sinh ra

Đã mang dũng sĩ để mà thiếu thân

Lại khăn quàng đỏ bắt nhân

Tuyệt tin cáo khi đầu cần mẹ cha?!

Trích trang 92, trong “Tình Người Hòa Ngục” của Dương Thanh Phong

Tất cả cho tiền tuyến, thanh niên nam nữ phải lao công chiến trường Điện Biên Phủ. Thế là *nếp văn hóa cổ truyền từ hồi tổ tiên ta lập quốc bị quân khốn nạn Hồ chí Minh đập tan tành, thay vào một thứ văn hóa ngoại lai yêu quái, Mặc-Xít, Lê-nin-nít, phản lòng người, phản dân tộc, phản luân lý cổ truyền, tuy bây giờ chúng đắc thắng nhưng về lâu về dài chúng sẽ bị phản công và sẽ thất bại vì văn hóa cổ truyền bây giờ tạm lắng xuống sâu thẳm thẳm trong lòng người Việt mà thôi!* với ý thức “*duy vật biện chứng*” chúng không thể phát hiện được, nhưng một ngày nào đó nó đủ duyên sẽ tụ lại và phản công.

Quý vương sát nghiệp, xá gì tính nhân

Cuồng phong, hoảng loạn xa gần

Oan hồn uống tử, khó phân chánh tà

Cỏ cây rợp trước phong ba

Trời quang cỏ lại, thái hòa tốt tươi

Trích trong bài thơ “Gió đầu lạc cánh mây bay” của Dương thanh Phong *website: phamlaitaythi.com*

Và bằng chứng là:

- **Sau cuộc đấu tố tàn sát này**, dân tình cũng có phản ứng nhưng tiêu cực, sợ sệt như khi tôi gặp những người già cả, ở đằng xa đã nghe thấy tiếng chửi bới địa chủ ồm ồm cả lên nhưng khi đi qua mặt tôi, nhìn quanh quần không thấy ai cụ bèn hạ giọng hỏi thăm: “Ông (cha tôi) ở trong tù có khoẻ không? cậu có đi thăm ông được không? Nhìn thấy cậu mà tôi chảy nước mắt, nghĩ đến ông khi xưa ăn ở với dân làng như bát nước đầy..hu..hu.. cậu ráng sống,.. nuôi ông, Trời Phật sẽ phù hộ độ trì cho người lành...kẻ ác nhất định sẽ bị đền tội cậu ạ! Quân ác đức khốn nạn, quân địa chủ bóc lột kia (cất cao giọng vì xa xa có bóng người đang đi đến). Những thanh niên, thiếu nữ, trung niên đều tỏ lời an ủi tôi khi gặp nhau lúc vắng người, kể cả mấy thiếu nữ chửi bới tôi không chào hỏi trong thời gian “đấu tố” cũng tỏ thiện cảm anh anh em em khi vắng người còn tỏ lời xin lỗi, hối hận việc đã rồi.

-Cuộc di cư vĩ đại của dân Việt năm 1954 từ miền Bắc vào miền Nam Việt Nam là một cái tát đau đớn cho bao quyền công sản, nhưng chúng vẫn mắt mù tai điếc .

Cuộc chiến thắng Điện Biên Phủ mà bọn cộng sản thường rêu rao là một chiến thắng vĩ đại, vô tiền khoáng hậu, đưa đến chiến thắng ngoại giao, ký được “Hiệp định Genève” chia đôi nước Việt đem hạnh phúc và độc lập cho toàn dân nhưng tại sao lại có gần triệu người Việt ở miền Bắc phải gạt nước mắt bồng bế nhau, diu dắt nhau, bỏ cả cơ nghiệp ngàn năm nơi chôn nhau cắt rốn, tổ tiên giòng họ, mà chạy vào miền Nam?

Nhiều làng ở vùng Bùi Chu, Phát Diệm họ đi cả làng, kết thành từng đoàn, đàn bà trẻ con bồng bế nhau mang theo nồi niêu xoong chảo đi giữa, còn thanh niên trai tráng bị gậy gộc đi hai bên, và dọc đường đã nhiều lần tử chiến với bọn cán bộ cộng sản níu kéo, cướp đoạt trẻ con, có chia lìa gia đình người ta với bao nhiêu mưu mô sảo trá, ngăn cản, cố kéo dài thời gian khiến quá thời gian hiệp định đã định là trong vòng 100 ngày, vượt biết bao gian nan khổ cực mới đến được bến bờ tự do, miền Nam. Đặc biệt nhất và cũng là chua cay nhất là những người dân đã được ơn mưa móc của đảng và nhà nước, dạy dỗ, học tập, nhồi sọ, công ơn bác đảng như trời biển từ năm 1945 đến 1954, họ vẫn luôn luôn lớn tiếng từng giây từng phút hoan hô “Cái nô ru việt của loài người” hay “cần cố gắng vành nhớ ơn Bác đảng.”, họ cũng đã có con cái phải hy sinh và tiền của đóng góp cho chiến thắng Điện Biên, họ chính là những người sống trong vùng Thanh Nghệ Tĩnh (quê hương Bác)Hà Nam Ninh.v.v.Họ là những người mong ngày mong đêm cho “Cách Mạng Vô Sản” thành công nhưng khi cách mạng thành công thì chính lúc đó họ phải bồng bế bầu đoàn thể tử mà rời khỏi cách mạng mà chạy vào miền nam cho lẹ mặc dù phải vất lại những đứa con, cháu đang công tác chính trị, quân sự cho đảng và nhà nước ta ở xa.

Người ta đã sợ đảng và nhà nước như sợ cọp, như ác xà mãnh thú, nhất là như hồ ly tinh yêu quái đang âu yếm đầy nhưng đột nhiên biến thành ác xà, quỷ dữ ăn thịt không thương tiếc như thế...

Nhưng bác và đảng nào buông tha cổ vuốt ve, niu kéo, trăm ngàn bàn tay nối dài, nanh vuốt sắc bén, ngàn bộ mặt đạo đức mỗi chài, mặt trơ trán bóng, vô liêm vô sỉ ngăn cản cuộc di cư vĩ đại này, theo các nhà quan sát quốc tế họ ước lượng rằng nếu không bị bọn cộng sản dùng đủ mọi mưu mô sảo trá ngăn cản thì cuộc di cư của dân bắc vào nam ít nhất cũng phải lên tới con số 6 triệu người.

Đứng về phương diện văn hóa cổ truyền của dân tộc Việt thì cuộc di cư này chính là cuộc bảo tồn nền văn hóa chính thống Việt hội tụ ở miền nam chờ cơ hội hay cơ duyên đánh tan văn hóa ngoại lai giả tạo Mác-Xít, Lê-nin-nít. Xin tạm lấy câu thơ trên để lý giải:

Cỏ cây rạp trước phong ba

Trời quang cỏ lại, thái hòa tốt tươi

Đặc biệt dân ở những thành phố lớn như Hà nội, Hải phòng, Hải Dương, Nam Định v.v và dân ở các vùng tề bị chúng cho cán bộ tuyên truyền, níu kéo, khủng bố, dọa nạt nào là đi di cư bằng “tàu há mồm” chúng (Pháp, Mỹ) sẽ đem ra khơi đổ xuống biển cho cá ăn thịt, nào là người miền nam không ưa Mỹ ngụy nên sẽ tiêu diệt hết người Bắc v.v.vì vậy nên nhiều công chức, quân nhân, trí thức, thương gia giàu có hoang mang, chần chừ, không quyết đoán đến khi hết hạn di cư thì ôi thôi cá trong rọ rồi, tha hồ để cho đồ tử đồ tôn của Hồ tinh mỡ xẻ, ăn thịt thể mới có câu thơ rằng:

Từ đất Nga có cây trái lạ

Mà già Hồ đem quả vun trồng

Rắc gieo khắp chốn núi đồng

Ăn vào đắng họng, nuốt xong tử hờn

Cây tiết chất, thiên hôn địa ám

Lại hút vào, chất xám óc người

Gây nên đói khổ đời đời

Gây nên bão lụt, không nơi nương mình

Kẻ trồng cây, bồng sinh quái tật

Mất tính người, thành vật khùng điên

Tưởng mình hơn hẳn thần tiên

Ăn chung ở lộn, não phiền mất tan.

Trích trang 73-76 trong “Tình Người Hỏa Ngục” của Dương thanh Phong

Và sau năm 1955 trở đi bức màn tre (màn sắt) của nước Việt Nam dân chủ cộng hòa buông xuống và khép kín lại. Họ Hồ và bè lũ yêu quái của y (đảng cộng sản) lại mặc sức tung hoành “đấu tố ruộng đất, và chính cán chính quân, chính đảng” một cách hết sức tàn nhẫn, vô nhân đạo

Xin đơn cử một vài trường hợp điển hình trong gia đình và thân thuộc:

-Ông cụ Lê nguyên Khang, anh ruột của mẹ tôi, người làng Bích Sơn, xã..., huyện Gia Viễn, Ninh Bình. Khoảng năm 1942 làm nghị viên tỉnh Ninh Bình, ngay từ năm 1945 cụ đã tích cực tham gia ủng hộ đảng cộng sản: nuôi cán bộ, và bộ đội, ủng hộ nhiều vàng cho Hồ chí Minh biểu Lư Hán, ba trai là cán bộ cộng sản, cháu nội trai gái đều có tham gia tích cực trong đảng đoàn. Ông cụ có một người con trai thứ là Lê hoàng Oanh vào miền Nam lập nghiệp vào khoảng 1936, sau làm nghề thầu khoán có tiền của, ngụ tại Tỉnh lỵ Gia Định, thuê người bí mật rước cụ vào Nam sinh sống nhiều lần trong thời gian di cư của hiệp định Geneve còn hiệu lực, cụ cương quyết từ chối và tỏ ý rằng: “Nước nhà đã độc lập rồi còn đi đâu, anh làm ơn bảo với thằng Oanh là nếu nó có hiếu thì về quê nhà mà phụng dưỡng cha nó chứ đừng theo Mỹ Ngụy làm giặc nữa.” Chính ông Oanh đã tâm sự với tôi như vậy, vì cụ tin là cụ là thành phần địa chủ yêu nước, đã cống hiến cho cách mạng cả ruộng vườn và thân quyến nhưng cụ đã nhầm

Năm 1956 cụ bị mang ra đình đấu về tội địa chủ và cường hào ác bá, len vào hàng ngũ cách mạng để phá hoại, chính ông con lớn của cụ là Lê nguyên Thuần đấu cụ và khi có người dúi cho cụ mẩu khoai lang thì ông Thuần giằng lấy, vất đi và nói rằng: “Để cho chó ăn còn hơn cho thằng Khang này ăn”. Vài hôm sau cụ chết vì uất ức, đói khát và bị hành xác quá tàn nhẫn.

-Cụ Lê nguyên Ưởng, làm lý trưởng thời Pháp thuộc, người làng Bích Sơn, là em ruột cụ nghị Khang và cũng là em ruột của mẹ tôi, tôi gọi bằng cậu, ông cụ rất hiền lành đạo đức mà còn bị điếc đến 70%. Có một người con lớn tham gia đảng cộng sản năm 1943, hiền lành giáo viên cấp ba, sau năm 1956 cũng bị đấu về tội “Địa chủ bóc lột và cường hào ác bá” cụ bị tên du kích làng đả tử trong khi đói rét lang thang đi xin ăn .

-Cụ Phạm gia Khánh là thông gia với cha mẹ chúng tôi, làm thừa phải hồi Pháp thuộc (trước năm 1945), người làng Trung Phú, huyện Vụ Bản, tỉnh Nam Định có hai người con là cán bộ cộng sản, một người con út là sĩ quan cộng sản. Làng Trung Phú gần thành phố Nam Định đã lập hội Tề, nên cụ phải đưa bà cụ lên thành phố Nam định thuê phòng tá túc, khi có cuộc di cư cụ không chịu đi, lý do: gia đình yêu nước, có công với cách mạng, đến năm 1956 cũng bị đấu tố và bị kết tội là “giai cấp địa chủ và quan lại phản động” mà cũng chính con ruột mình đứng ra đấu, ông con trưởng tên Phạm gia Hình, một nhà giáo rất hiền lành, kẻ viết bài này lúc thiếu thời cũng đã từng quen biết, nhưng không hiểu tại sao ông ta trở nên bất hiếu bất mục và táng tận lương tâm đến như vậy.?

Ăn vào đảng hòng nuốt xong tù hèn

-Ông Đặng hữ Hiền người làng Tri Hối, huyện Gia Viễn, tỉnh Ninh Bình lấy chị ruột tôi.

Anh ấy vào Đảng 1943, người hiền lành, có đạo đức, có học thức, làm bí thư đảng ủy xã Tri Tân, rất có uy tín với dân làng, có mấy anh em cũng là đảng viên công tác ở cấp tỉnh

Sau năm 1956 cũng bị thanh trừng với tội danh phản đảng, hủi khuynh. Bị tử hình ngay tại làng, chúng trói chân tay và treo lên cây mà bắn, giày đút, thân hình rớt xuống, bọn du kích xúm lại dùng giao găm đâm nát như tương. Mười lăm phút sau có lệnh già Hồ tuyên cáo: trắng án vì không đủ chứng cứ buộc tội. Thật là Cáo già, Hầu vương lão tổ có lắm phép đòn!!!Do đó tôi có mấy câu thơ tặng hương hồn anh chị tôi

Nhân dịp cháu Thịnh con anh chị ấy thăm viếng Mỹ quốc, quận Cam 19-7-06

Gió đầu lạt cánh mây bay

Gió đầu lạt cánh mây bay

Năm mươi năm những đêm ngày nhớ thương

Dù cho muôn vạn đoạ trường

Từ sinh âu cũng, vô thường biệt ly

Gió trăng hờ hững bắc chi

Quý vương sát nghiệp, xá gì tính nhân

Cuồng phong hoảng loạn xa gần

Oan hồn uổng tử, khó phân chánh tà

Cỏ cây rạp trước phong ba

Trời quang cỏ lại, thái hòa tốt tươi

Dù cho muôn vạn đổi đời

Biển dâu sông núi, không rời tánh không

Ẩn cư, biển cách mệnh mông

Như quên tiếng cuốc, núi đồng xa xưa

Hoa thơm cỏ lạ dân thừa

Tình vừa đủ ấm sao vừa tình trăng

Bỗng đâu tin nhận nhắn rằng

Cháu, con chị những em hằng nhớ thương

Ghé qua thăm hỏi cương thường

Sóng tuy gợn chút , quê hương đâu còn?

Như như, lặng lặng trong lòng

Tà bà đầu cũng, bụi trong cõi trần

Quận Cam 19-7-06

Dương thanh Phong

Trích trong website: phamlaitaythi.com

Sau tháng 7-1954, nước Việt Nam chia làm hai nước riêng biệt lấy sông Bến Hải làm ranh giới, từ Bến Hải trở ra Bắc thuộc về đảng cộng sản cai trị, lấy danh xưng là nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa hành sử theo lệnh của Nga, Tàu do Hồ chí Minh làm chủ tịch nước và đảng cộng sản lãnh đạo theo thể chế độc tài đảng trị, quốc hội do đảng cử dân bầu và cũng có hành pháp, lập pháp và tư pháp nhưng do đảng chỉ đạo gọi là dân chủ tập trung(tập trung quyền lực quốc gia vào trong tay duy nhất của đảng cộng sản) , .

-Từ sông Bến Hải trở vào Nam là nước cộng hoà miền Nam, vua Bảo đại là quốc trưởng, sau trưng cầu dân ý ngàythành lập nước việt nam cộng hòa miền nam việt nam theo thể chế dân chủ, “ tổng thống chế kiểu Hoa Kỳ”, có hiến pháp, có quốc hội bầu cử theo phổ thông đầu phiếu, có hành pháp, tư pháp, lập pháp (ba quyền phân lập rõ ràng minh bạch) Ông Ngô đình Diệm là tổng thống đầu tiên dân cử của nền đệ nhất cộng hoà miền nam việt nam được sự công nhận của thế giới tự do như Mỹ, Anh, Pháp, Đức v.v

Tuy đã phân chia rõ ràng như vậy nhưng cộng sản miền Bắc vẫn hung hăng hiếu chiến lắm le muốn nuốt trửng miền Nam bằng đủ mọi hình thức: tuyên truyền sảo trá, lừa dối, lấy phải làm trái, lấy thực làm hư, lấy không làm có, đảo điên cương thường đạo lý làm người.

Lợi dụng tính hiền hoà, lòng yêu nước nồng nàn, khát vọng độc lập của người miền Nam nên đã sảo trá cho bọn nằm vùng gây mâu thuẫn giữa người bắc di cư và dân bản xứ.

Thí dụ: Vụ xô sát giữa người di cư bắc kỳ năm 1954 và người miền Nam vào cuối năm 1955 ở Gò Vấp, tỉnh Gia Định chút xíu gây án mạng cũng là do bàn tay lông lá của cộng sản dính vào phá thói.

Tôi có ông anh họ ngoại, gọi mẹ tôi là cô ruột tên là Lê hoàng Oanh, vào Nam bộ lập nghiệp như đã viết ở trên, lần đầu tiên gặp gia đình chúng tôi ở trong nam bộ ông cũng hỏi tại sao ngoài đó đã có độc lập rồi mà còn vào đây làm ăn cho khổ cực. Chúng tôi kể chuyện đấu tố ruộng đất, nghèo đói, sống rất cơ cực của dân miền bắc, sống nô lệ vô cùng tàn nhẫn dưới chế độ độc tài đảng trị của đảng cộng sản, nhưng ông ấy không tin vì ông ấy cho rằng nó phản đạo đức, nó vô luân thường, nó đảo điên xã hội, mà ông ấy chưa từng nghe hay đọc qua trên sách vở loài người, nó chỉ là một chuyện tưởng tượng cổ tích, đầy kịch tính.

Thì ra tụi cộng sản đã khóa miệng những người di cư bằng lời tuyên truyền nào là độc lập, tự do, hạnh phúc, dân chủ, luân lý, đạo đức mà hồi mùa thu tháng tám năm 1945 chúng đã ru ngủ dân

miền bắc bằng những bánh vẽ đó cho nên chỉ còn có cách là để cho họ ném mùi đau khổ thực sự dưới chế độ vô sản thì mới hiểu được chân giả.

Và từ đó tôi nhận thấy có nhiều gia đình di cư miền bắc vào nam xum họp với anh em bà con, thân quyến đã vào Nam sinh sống hồi thập niên 30 hay 40 đều chia ra làm hai phe chính trị có tư tưởng khác biệt như gia đình chúng tôi. Những ngày giỗ tết gặp nhau là y như có vấn đề cãi vã kẻ bênh quốc gia, người đã kích Hồ già, sao lại giống hệt màn kịch vào những năm 1946, 47, 48 v.v. vào những ngày kỳ ông bà ngoại tôi ở làng Bích Sơn tỉnh Ninh Bình thế!

Ngay những người trong thân thuộc, ruột thịt là nạn nhân trực tiếp của cộng sản mà không thuyết phục được anh em họ hàng mình còn nói gì đến người miền Nam, vốn bản tính thực thà, làm sao hiểu được sự lừa đảo trắng trợn của con cháu Hồ gia.

Chỉ có sau ngày 30 tháng 04 năm 1975, mọi người mới tỉnh ngộ thì ôi thôi, muộn quá rồi

kẻ chết tất tưởi trong tù tội, người mất xác biển Đông, tang thương ấy sách vở nào ghi hết tội, bút mực nào chầy hết được cảnh đọa đầy:

Xương trắng chất đồi cao cao mãi

Máu đào khơi rộng biển mênh mông

Thơ Dương thanh Phong

Hay

Độc tài độc đảng than ôi

Cột đèn nếu có chân thì vượt biên

Rừng sâu, núi thăm, đất liền

Sông sâu, biển rộng, liên miên xác người!

Trích bài "Phục Quốc Ca" trang 106 trong "Tình Người Hỏa Ngục" của Dương thanh Phong

Thật là tội nghiệp cho dân tộc Việt chúng ta, và cũng thật ghê sợ và khinh bỉ cho cái lưới không xương của bọn chóp bu Việt gian cộng sản, chỉ còn cách duy nhất cắt nó đi thì dân ta mới hết cảnh đọa đầy này!

(còn tiếp)

Dương thanh Phong

Website: phamlaitaythi.com